

Hồi thứ ba mươi

Quan ải tiên tiên đường khó bước Anh hùng say rượu lệ đau đời

Tần Tương kinh ngạc nói “Thiết hiền đệ, đây chính là lá bùa hộ thân của người, tại sao người không cần?”. Thiết Ma Lặc nói “Ta không trở về nữa. Lá thư này người cầm mà dâng lên hoàng thượng, ta không cần công lao gì cả, chỉ mong xóa được tội phản tặc là đã thỏa mãn lắm rồi”.

Tần Tương cười gượng nói “Thiết hiền đệ, người làm tội tở cho hoàng thượng, có ai mà không phải chịu ủy khúc đâu? Đừng nói những câu ảm ức như thế”.

Thiết Ma Lặc nghiêm trang nói “Tần đại ca, ta nói như thế không phải là ảm ức đâu. Ta từng đáp ứng Quách lệnh công và Nam sư huynh, tận trung với chức vụ, bảo vệ hoàng thượng vào Thục, được trời phù hộ, trên đường tuy có sóng gió, nhưng thánh giá vẫn an nhiên vô sự. Bây giờ đã qua khỏi nguy hiểm rồi, đã vào đất Thục, chuyến đi này là một gánh nặng, gánh nặng của ta đã có thể buông xuống rồi. Nghĩ chắc Tần đại ca cũng không đến nỗi nói ta có lỗi với bạn bè, có lỗi với hoàng thượng chứ?”.

Tần Tương hạ giọng nói “Ta biết, đây là hoàng thượng không phải với người”.

Thiết Ma Lặc nói “Biến cố ở trạm Mã Ngôi, hoàng thượng mất Quý phi, cho dù không có Vũ Văn Thông gièm pha, hoàng thượng đối với ta cũng đã căm tức trong lòng rồi. Nếu ta quay về, cho dù lần này may mắn được tha, thì lần sau nhất định cũng sẽ bị khoát cho tội danh khác. Tần đại ca, người muốn biết mới rồi đã phát sinh chuyện gì không?”.

Lúc ấy, Thiết Ma Lặc bèn kể lại chuyện hoàng đế lừa y, nói là thăng quan tiến tước cho y, nhưng lại ban rượu độc cho y một lượt, cuối cùng nói với Tần Tương “Tần đại ca, người nghĩ giúp tiểu đệ xem, ta còn có nên quay lại không?”. Tần Tương buồn rầu im lặng, mắt hồ ứa lệ, không biết là vì khó xử trước tao ngộ của Thiết Ma Lặc hay đau buồn vì hoàng đế không phân biệt kẻ gian người ngay, không hề nói

gì.

Không Không Nhi cười nói “Chuyện đó đâu có gì khó xử, Ma Lặc, lão hoàng đế không trọng dụng người, thì ta trọng dụng. Người vốn không hợp với chức thị vệ gì gì, làm thị vệ trong cung giống như chim ưng bị nhốt trong lồng, cũng buồn phiền mà chết thôi”. Không Không Nhi cười cười, lại nói “Lần này ta mang lễ vật cho người, vốn là dành chỗ tốt cho người, nhưng bây giờ cũng vô dụng rồi”.

Thiết Ma Lặc nói “Không, cũng có chỗ có ích, ít nhất cũng có thể khiến cho vị hoàng đế hồ đồ kia biết rõ ai mới thật sự là phản tặc, nói xong cầm lá thư đưa qua Tần Tương, rồi hỏi “Lần sao người lấy được lá thư này? Mà làm sao lại vừa khéo như thế, đưa tới đây đúng lúc này?”. Không Không Nhi nói “Đây là ta lục soát được trên người Tinh Tinh Nhi. Thư tín qua lại giữa Vũ Văn Thông với An Lộc Sơn đều là do y chuyển, lần này đáng kiếp Vũ Văn Thông bị lộ, lá thư này y chưa kịp chuyển, thì bị ta bắt về núi”. Ta lục soát lấy được lá thư này bèn tới tìm người, lúc tới hành cung ở Quảng Nguyên, không ngờ người đã xảy ra chuyện, ta nghe lão hoàng đế hạ lệnh đuổi bắt người, bèn theo dấu chân ngựa của Vũ Văn Thông đuổi theo tới đây?”.

Tần Tương và Thiết Ma Lặc nghe thấy không kìm được hoảng sợ, một mặt thì hoảng sợ về tuyệt kỹ khinh công của Không Không Nhi, đồng thời đối với việc làm lần này của Không Không Nhi cũng cảm thấy có chỗ bất ngờ.

Nên biết Không Không Nhi có hiệu là thiên hạ đệ nhất thân trâu, trước nay cậy tài ngạo nghễ, tùy ý làm càn, không coi hai đạo hắc bạch ra gì, vì thế trong võ lâm mười người thì có đến tám chín kẻ nguyên rửa y, hai người Tần Thiết trước đây cũng coi y là loại yêu tà, không ngờ Không Không Nhi lại hai lần giúp đỡ họ, bất giác hai người Tần Thiết đều cảm thấy kính trọng y. Thiết Ma Lặc lại nghĩ thầm “Tuy Không Không Nhi hành sự kỳ quái nhưng hóa ra cũng còn mấy phần hiệp khí, chẳng trách Đoàn đại hiệp mang cái nhục bị y cướp mất con trai cũng vẫn không chịu lên tiếng phụ họa những người chửi mắng y”.

Không Không Nhi nghiêng tai nghe ngóng, cười nói “Truy binh đã tới rồi, Ma Lặc, nếu người không muốn quay về, thì nên đi thôi”.

Thiết Ma Lặc nói “Tần đại ca, mấy tháng nay đội ơn chiếu cố rất nhiều, che chở chu toàn cho, hôm nay tiểu đệ xin bái biệt. Lúc nào

gặp Uất Trì đại ca, xin chuyển lời cảm ơn giúp ta”.

Tần Tương thở dài một tiếng, nói “Ba người chúng ta là bạn tâm giao, đúng là trong triều có bạn, nhưng không ngờ hôm nay lại xảy ra chuyện chia lìa. Chuyện đã thế này, Thiết hiền đệ, ta cũng không dám ép người ở lại. Chỉ mong người đừng quá bức tức những chuyện ủy khúc đã chịu, thân ở giang hồ, lòng nơi cung cấm, cùng tru diệt bọn nghịch tặc. Sau khi thiên hạ thái bình, chúng ta sẽ có lúc gặp lại nhau.

Thiết Ma Lặc nói “Chuyện đó thì đại ca không cần vất vả dấn dò tuy lão hôn quân kia định giết ta, nhưng ta không nghĩ gì tới oán thù riêng tư đâu. Ta định trở lại vùng Đồng Quan sau lưng địch, giúp Nam sư huynh chống giặc”.

Tần Tương khen ngợi nói “Thiết hiền đệ, người không then là kẻ nam nhi! Ta ở trong Thục đợi tin báo tiếp của người. Xin thứ lỗi cho ta không tiện đưa xa”. Lúc ấy bèn trối Vũ Văn Thông lại, đặt lên lưng ngựa, quay đầu nói một tiếng “Bảo trọng”, rồi thúc ngựa phóng ra khỏi rừng, con ngựa hoàng phiêu dường như cũng biết từ đây trở đi phải xa cách Thiết Ma Lặc, hí dài không thôi. Tần Tương mấy lần quay nhìn, Thiết Ma Lặc đưa mắt nhìn theo con ngựa, hai người đều không khỏi có ý buồn bã.

Không Không Nhi nói “Tần Tương đã ra gặp họ, chắc truy binh cũng không tới đây đâu. Chúng ta có thể nghỉ ngơi một lúc. Ma Lặc, người không nhớ thù riêng với hoàng đế, vậy còn nhớ mối hận giữa chúng ta không?”.

Thiết Ma Lặc nghiêm trang nói “Lần này người giúp đỡ ta, ta phải cảm tạ người. Nhưng chuyện người cướp con trai của Đoàn đại hiệp, thì ta không sao tha thứ được cho người”.

Không Không Nhi cười nói “Mới rồi trước mặt Tần Tương, ta chỉ nói một nửa. Nói thật, lần này ta tới tìm người, ngoài chuyện tặng lễ vật cho người, còn có một lý do khác, đó chính là chuyện thằng nhỏ ấy”.

Thiết Ma Lặc nói “Người nguyện ý trả lại thằng nhỏ ấy cho Đoàn đại hiệp à?”.

Không Không Nhi nói “Thằng nhỏ ấy không phải trong tay ta, không phải do ta quyết định”. Thiết Ma Lặc vô cùng thất vọng, nói “Vậy thì còn có gì mà nói nữa”.

Không Không Nhi nói “Không phải thế, người còn nhớ lời ta hứa với Đoàn đại hiệp năm xưa không?”, Thiết Ma Lặc nói “Người nói muện lại mười năm, thì sẽ chính tay người giao trả đứa nhỏ ấy. Nay, bây giờ vừa đúng mười năm rồi, người lại còn nói như thế...”. Không Không Nhi ngắt lời y, nói “Ta nhất định không để Đoàn đại hiệp nói ta thất tín, đương nhiên là có hy vọng. Người nghe ta nói đã”.

Không Không Nhi nói tiếp “Người thu dưỡng đứa nhỏ ấy quả thật không hề có ác ý, y đối với đứa nhỏ ấy quả thật không gì không lo tới, quả thật không kém gì con ruột, vả lại còn đem một thân võ công phi phạm truyền hết cho nó, bây giờ thằng nhỏ ấy tuy chỉ mười tuổi, nhưng căn bản võ công thì kẻ tầm thường không thể bằng được, người ấy cũng muốn trả lại đứa nhỏ cho cha mẹ ruột của nó, có điều phải cha mẹ ruột của nó đích thân tới đón nó về”.

Thiết Ma Lặc hỏi “Người ấy là ai?”. Không Không Nhi nói “Người này là một vị tiền bối võ lâm, nhưng tên họ của y thì ta không dám nói ra”.

Thiết Ma Lặc nghe xong, không kìm được cảm thấy rất kỳ quái, nghĩ thầm “Gã Không Không Nhi này không sợ trời không sợ đất, mà đối với người kia lại kính sợ như thế, ngay cả tên cũng không dám nói ra, đúng là không biết lai lịch ra sao lại có thể khiến Không Không Nhi như thế?”. Lại nghĩ “Tuy nói người kia thương yêu đứa nhỏ, nhưng y bắt con người ta mười năm không cho cha mẹ nó biết tin tức như thế không khỏi có chỗ quá đáng”.

Thiết Ma Lặc là một người ngay thẳng, đối với việc làm của vị tiền bối võ lâm kia không cho là đúng, có điều, rốt lại cũng là một tin tức đáng mừng, lúc ấy Thiết Ma Lặc lập tức hỏi “Nói như thế, thì có lẽ người muốn hỏi thăm nơi ở của Đoàn đại hiệp mà tìm ta chứ gì?”.

Không Không Nhi nói “Đúng thế. Giữa lúc binh hoang mã loạn, bốn bể mênh mông, muốn tìm một người ở nơi nào thật không phải dễ, người đi theo hoàng đế, tìm người thì dễ hơn rất nhiều”.

Thiết Ma Lặc nói “Hành tung của Đoàn đại hiệp thì ta cũng không biết, Nam sư huynh của ta và bọn Hoàng Phủ tiền bối ở cạnh Đồng Quan tổ chức nghĩa quân, đợi ta tới đó tìm họ, sau đó sẽ hỏi thăm tin tức của Đoàn đại hiệp”.

Không Không Nhi trầm ngâm hồi lâu, nói “Tìm người thế này, chỉ sợ mất nhiều thời gian, ta còn có việc khác phải đi tới nơi khác”.

Chẳng bằng thế này, nếu người tìm được Đoàn đại hiệp, thì mời vợ chồng y lại tới quán Ngọc Hoàng trên núi Ngọc Thụ, ta chờ họ ở đó. Sau khi gặp mặt, thì sẽ cùng nhau đi gặp vị tiên bối kia”.

Thiết Ma Lặc nói “Được, nhất định ta sẽ chuyển lời cho người. Sau khi chuyện này giải quyết xong, thù oán giữa ta và người sẽ một nét bút xóa sạch”. Không Không Nhi cười âm lên, nói “Tiểu tử giỏi, ân oán phân minh cũng không then là con của Thiết Côn Luân!”. Tiếng cười còn vang trong rừng cây, thân hình đã biến mất.

Thiết Ma Lặc ngẩn ra một lúc, nghĩ thầm, con người quả thật khó mà hiểu được, mình đã từng cạm hận Không Không Nhi, không ngờ bây giờ lại kết giao với y, từ Không Không Nhi lại nghĩ qua Vương Yến Vũ, bất giác cảm thấy bối rối.

Con ngựa của Thiết Ma Lặc bị Vũ Văn Thông bắn chết, may mà con ngựa của Vũ Văn Thông chỉ bị thương nhẹ, vẫn còn dùng để thay chân được, Thiết Ma Lặc có mang theo thuốc kim sang trong người, bên rịt cho nó, rồi nhảy lên lưng ngựa lên đường. Dọc đường bình an vô sự, ra khỏi địa giới đất Thục, trở lại Quan Trung, chỉ thấy quang cảnh tiêu điều, so với trước đó còn tệ hơn, đúng là khói bếp thưa thớt, mười nhà có tới chín nhà bỏ trống, kiếm được cái ăn cũng không phải chuyện dễ. Thiết Ma Lặc dọc đường bắn chim săn thú, có lúc còn phải hái rau dại đỡ lòng, lúc ấy đã đến đầu mùa đông, chim thú rất ít, rau dại cũng đã khô héo, Thiết Ma Lặc vì tìm cái ăn nên không thể đi nhanh, cứ đi từng chặng từng chặng, thường phải chịu đói rét, đi hơn một tháng mới tới địa giới quận Phù Phong cách Trường An không đầy ba trăm dặm.

Hôm ấy Thiết Ma Lặc đang cưỡi con ngựa mã đi trên đường cái, con ngựa này vốn là một con tuấn mã khoẻ mạnh, nhưng ruồi qua ngàn dặm, trên đường thiếu thốn cỏ nước, đã sớm suy yếu biến thành một con ngựa gầy gò xương, vô cùng mệt mỏi. Thiết Ma Lặc tiếc sức ngựa, để ngựa thông thả đi chợt thấy phía trước bụi bặm bốc cao, có một toán quân mã phóng tới, phía trước giương một lá cờ lớn thêu con rồng vàng, lại thêu hai chữ Đại Yên.

Thiết Ma Lặc lúc đầu còn cho là quan quân, đến khi nhìn thấy rõ cờ hiệu mới biết là không phải. Nguyên hai chữ Đại Yên là “quốc hiệu” của An Lộc Sơn, An Lộc sơn, sau khi cộng hãm Lạc Dương, lấy hiệu xưng đế, đặt quốc hiệu là Đại Yên.

Toán quân này là quân của An Lộc Sơn. Thiết Ma Lặc giật nảy mình, nghĩ thầm “Quân giặc xuất hiện ở đây, xem ra Trường An đã bị hãm rồi”. Lại qua một lúc, toán quân mã kia đã phóng tới gần, đã nhìn thấy rõ mặt hai viên tướng đi đầu.

Thiết Ma Lặc lần này vô cùng hoảng sợ, hai viên tướng kia không phải ai khác, chính là Tiết Tung và Điền Thừa Tự, mười năm trước Thiết Ma Lặc từng giao thủ với họ ở Trường An. Thiết Ma Lặc vội rời khỏi đường cái, thúc ngựa phóng ra cánh đồng hoang, đúng là “Cuống cuống bỏ chạy”.

Đã qua mười năm, Tiết Điền hai người đều không nhận ra Thiết Ma Lặc, có điều giữa lúc binh hoang mã loạn thế này, ở chỗ vắng vẻ không người thế này, lại có một thiếu niên cưỡi ngựa bỏ chạy, quả thật cũng khiến họ chú ý.

Tiết Tung kêu lên “Người là ai? Mau lại đây!”. Thiết Ma Lặc đời nào chịu nghe, càng thúc ngựa phóng mau, Điền Thừa Tự nói “Người này nhất định là thám tử của quân Đường, không cần hỏi nữa?”. Bèn quát một tiếng ra lệnh, lập tức có mấy mươi kỵ binh dũng mãnh phóng ngựa đuổi theo, phát tên bắn ra như mưa.

Nếu lúc bình thời, Thiết Ma Lặc nhất định không coi vài mươi tên giặc vào đâu, nhưng lúc ấy y trong bụng rỗng không, đã không còn sức lực, vung kiếm đón đỡ đánh rơi mấy mươi mũi tên nhưng sau cùng cũng bị trúng một mũi. Quân giặc đuổi tới càng gần, có một người dáng vẻ như võ quan quát “Các người xem tiên pháp của ta đây!”, rồi giương chiếc cung nặng năm thạch, vù một tiếng, bắn ngã con ngựa của Thiết Ma Lặc. Viên võ quan ấy hô hô cười rộ, giục ngựa phóng tới, quăng dây thừng ra định bắt sống Thiết Ma Lặc. Hai tên quân sĩ khác cũng đã thúc ngựa phóng tới, hình thành thế bao vây ba mặt.

Thiết Ma Lặc hít một hơi, từ lưng ngựa tung người vọt ra, quát “Người cũng xem tiên pháp của ta!”. Đúng lúc ấy có hai mũi tên bắn tới, Thiết Ma Lặc lật người một cái trên không, chụp lấy hai mũi tên, rồi vung tay phóng ra. Lập tức đánh mù mắt hai con ngựa của quân giặc, hất ngã hai tên giặc xuống đất. Y mau lẹ dùng thân pháp Dao tử phiên thân, lại chụp cứng sợi dây thừng mà viên võ quan kia quăng ra.

Thiết Ma Lặc tuy đã đói tới mức đầu vầng mắt hoa, lại bị trúng

thương, nhưng y rốt lại vẫn là người có võ công thượng thặng, vừa nắm được đầu dây, lập tức thi triển công phu Tá lực phản kích, chỉ nghe vù mạt tiếng, hai người vừa đứng vào phương vị phù hợp, Thiết Ma Lặc rơi xuống đất, tay vung sợi dây, đã hất viên võ quan ấy lên không.

Chợt nghe văng vẳng có người khen ngợi “Chà, thân thủ của người này hay quá!”, giọng nói nghe rất quen, Thiết Ma Lặc ngơ ngác nhìn quanh, muốn tìm người phát thoại, chợt thấy máu nóng tràn lên cổ họng, lập tức trước mắt tối sầm, ngã vật xuống đất, bất tỉnh nhân sự. Nguyên là khí lực, tinh thần của y đều đã sử dụng hết rồi.

Cũng không biết qua bao lâu, Thiết Ma Lặc mới từ từ tỉnh lại thì lực vẫn thừa khôi phục hoàn toàn, chỉ mờ mờ nhìn thấy một người mặc nhung phục đeo trường kiếm đang cúi xuống nhìn y, Thiết Ma Lặc lật người lên định nhảy dậy nhưng lực bất tòng tâm, ầm một tiếng lại ngã vật ra, Thiết Ma Lặc kêu lên “Phản tặc Tiết Tung, người giết ta đi?”.

Người kia đột nhiên đùn tay ra bịt chặt miệng y, hạ giọng nói “Người đừng kêu la ầm ĩ, ta không phải là Tiết tướng quân”.

Thiết Ma Lặc định thần nhìn kỹ, lúc ấy mới nhận ra người kia chính là Nhiếp Phong. Nguyên người bật tiếng khen ngợi Thiết Ma Lặc chính là Nhiếp Phong, y lòng dạ rất tốt, lại mến tiếc thân thủ của Thiết Ma Lặc, vì thế bèn năn nỉ với Tiết Tung, cứu mạng Thiết Ma Lặc. Nhiếp Phong là em họ của Tiết Tung, lại là phó thủ của y, bản lĩnh còn cao cường hơn Tiết Tung, những “chiến công” của Tiết Tung có quá nửa là nhờ vào y, nên cho dù vứt bỏ quan hệ họ hàng không nói tới, y cũng không thể không nể mặt Nhiếp Phong.

Nhiếp Phong đem Thiết Ma Lặc vào trường của mình, buộc vết thương cho y, lại đổ nước sâm cho y.

Năm xưa Thiết Ma Lặc cũng từng giao thủ với Nhiếp Phong trong phủ đệ của An Lộc Sơn ở Trường An, đã qua mười năm, Thiết Ma Lặc đã trưởng thành, Nhiếp Phong lúc đầu cũng không nhận ra y, nhưng càng nhìn càng thấy quen, đến khi Thiết Ma Lặc tỉnh lại, bật ra tiếng chửi mắng Tiết Tung, Nhiếp Phong mới nhận ra Thiết Ma Lặc.

Nhiếp Phong kéo một tấm chăn đắp cho Thiết Ma Lặc, cười nói “Người là Thiết Ma Lặc phải không? Người to gan lắm? Nghe nói người đã làm Ngự tiền thị vệ cho hoàng đế nhà Đường, tại sao lại

một mình một ngựa tới đây?”.

Năm xưa lúc Đoàn Khuê Chương đang đem xông vào An phủ cứu Sử Dật Như, Nhiếp Phong đã ngấm ngầm che chở cho y, về sau lại từng nghĩ cách cứu Lư phu nhân vợ Sử Dật Như ra, hai chuyện ấy Thiết Ma Lặc đều đã biết, lúc ấy không giấu diếm nữa, nói thẳng “Không sai, ta là Thiết Ma Lặc. Ta không quen bị trói buộc, không muốn làm thị vệ cho hoàng đế nữa, lên trốn trở về, không ngờ lại gặp các người ở đây muốn giết muốn mổ tùy ý các người”.

Nhiếp Phong cười nói “Người vẫn còn tính nết quật cường như ngày trước. Nếu ta muốn giết người thì cần gì phải cứu nữa? Có điều người cũng không nên chửi mắng bừa bãi, nếu để Tiết tướng quân nghe được, thì ta cũng không có cách nào che chở cho người đâu!”.

Nhiếp Phong lại nói “Người đã không muốn làm tôi tớ cho hoàng đế, thì cứ ở lại chỗ ta”.

Thiết Ma Lặc lạnh lùng nói “Người cứu mạng ta, ta cảm kích người, còn người khuyên ta như thế, ta lại muốn chửi người!”. Nhiếp Phong nói “Ta là có ý tốt, tại sao người lại chửi ta?”. Thiết Ma Lặc nói “Người bảo ta ở lại đây, thì người coi ta là hạng người nào? Ta là hán tử nhà Đại Đường đầu đội trời chân đạp đất, há lại ở lại trong quân của bọn phản tặc? Thôi được, người muốn giết ta hay tha ta thì tùy, chứ không có con đường thứ ba đâu.

Nhiếp Phong mặt thoát xanh thoát đỏ, hồi lâu mới nói thiên tử nhà Đại Đường sáng suốt bỏ cả tông miếu, vội vã chạy tháo thân, khốn đốn giữ một góc, riêng yên thân ở Tây Thục, cũng khó mà được lâu dài, người lại không phải là quan chức triều đình, lại đi làm trung thần gì cho nhà Đại Đường chứ!”

Thiết Ma Lặc cười nhạt nói “Chỉ là làm quan mới có chức trách giữ đất thôi à? Nhiếp tướng quân, người lầm rồi. Hoàng đế tuy bỏ bách tính mà lánh nạn, nhưng bách tính vẫn phải bảo vệ nhà cửa ruộng đất của mình, bây giờ nam bắc sông Hoàng Hà đã có dân binh nổi lên khắp nơi, người còn chưa biết sao? Huống hồ Quách lệnh công đã dẫn quân ở Thái Nguyên, thái tử cũng đã đóng quân ở Lệnh Vũ, hiện các người cho dù rộng cần được một lúc, thì chẳng qua cũng chỉ là ánh hào quang cuối cùng mà thôi!”.

Nhiếp Phong vội xua tay nói “Ma Lặc, ở chỗ này người tạm thời đừng nói chuyện quốc sự, chúng ta chỉ nói chuyện bạn bè thôi. Nếu

người coi ta là bạn bè, thì cứ yên tâm ở lại đây dưỡng thương, sau khi lành rồi ta sẽ có cách thu xếp”.

Thiết Ma Lặc lật người lại, nói “Ta bị thương cũng chẳng đáng gì, chỉ là tiếc cho người thôi”.

Nhiếp Phong mở to mắt, định không cho y nói, nhưng ngẫm nghĩ một lúc lại không kìm được hỏi “Người tiếc cho ta chuyện gì?”.

Thiết Ma Lặc nói “Đoàn đại hiệp cũng từng nói với ta về người, khen người là một bậc nam nhi có nghĩa khí, không ngờ người lại dấn thân vào vùng nước đục, cam tâm theo cọ làm ma trành”.

Nhiếp Phong đỏ bừng mặt, qua một lúc lâu mới thở dài nói “Quả thật là Đoàn đại hiệp khen ngợi ta à? Quả thật làm ta xấu hổ. Ma Lặc, câu ấy người không cần nói lại nữa, sau này sẽ hiểu rõ thôi”.

Thiết Ma Lặc thử lòng dạ y, cũng nói một câu đầy ẩn ý “Tướng quân như thế, thì ta cũng yên tâm dưỡng thương ở chỗ người”.

Vừa nói tới đó, chợt nghe có người bước vào, chưa vén rèm cửa lên, đã cao giọng hỏi “Thằng tiểu tử ấy có sống được không?”, chính là giọng Tiết Tung!

Nhiếp Phong giật nảy mình, vội vàng bước tới cạnh Thiết Ma Lặc, khẽ vỗ lên vết thương của y, kế đó lại xoa khẽ một cái kế hạ giọng nói “Người nhất thiết không được nói bậy đấy”. Thiết Ma Lặc lúc đầu không biểu gì, nhưng nghĩ lại lập tức sức hiểu ra “Y bôi máu ra mặt mình để Tiết Tung không nhận ra”.

Nhiếp Phong lúc ấy mới ứng thanh ờ một tiếng, Tiết Tung đã vén trướng lên bước vào.

Tiết Tung nhìn qua Thiết Ma Lặc một cái , nói “Thằng tiểu tử này bị thương không nhẹ, toàn thân đầy máu. Nhiếp Phong nói “Còn khá, chỉ là bị ngoại thương. Thể chất của y rất tốt, dưỡng thương mười bữa nửa tháng chắc sẽ khỏe thôi”.

Tiết Tung cau mày nói “Thằng tiểu tử này võ công không kém, điều trị cho y thì cũng là một kẻ có tài hữu dụng, chỉ có điều đang lúc hành quân cũng khó mà chờ đợi, chữa trị cũng không tiện”. Y xòe chưởng ra như lưỡi đao làm ra thể chém xuống, tỏ ý chẳng bằng một đao chém chết Thiết Ma Lặc cho xong.

Nhiếp Phong vội nói “Huynh đoán y là ai nào, nói ra còn là người đồng hương với chúng ta đấy?”. Tiết Tung nói “Ừa, thật à” Nói cho ta

nghe, xem ta có nhớ ra không?”. Nhiếp Phong nói “Y là cháu ngoại họ xa của cô đệ, chính là cháu nội của lão Vương chăn bò thuê, tên là Vương Tiểu Hắc, huynh thấy có khéo không?”.

Tiết Tung từ nhỏ đã rời khỏi quê, làm sao nhớ được họ hàng đây mơ rề má, có điều y cũng có “chỗ tốt” là đối với đồng hương thì còn chiếu cố, Nhiếp Phong lợi dụng nhược điểm ấy, bịa đặt một hồi, y cũng tin là thật, bèn nói “Ồ, đúng là khéo thật. Thế thì cứ giữ y lại trong trướng của ngươi, có điều phải cử người chăm sóc cho y, cũng là một chuyện phiền phức, cứ để y tự sinh tự diệt thôi”.

Nhiếp Phong nói “Tiểu đệ đã nghĩ ra cách rồi, dù sao chỗ này cũng chỉ cách Trường An hai ngày đường, ta sẽ phái người đưa y về để y dưỡng thương ở Trường An, sau khi khỏe hẳn rồi sẽ theo quân, lúc ấy còn xin huynh chiếu cố cho y”.

Tiết Tung nói “Đúng, cách ấy của ngươi rất hay, vậy cứ thế mà làm! Bên cạnh ta đang thiếu người có bản lĩnh, sau khi y khỏe rồi, có thể làm vệ sĩ cho ta”.

Nhiếp Phong nói “Vương Tiểu Hắc, ngươi còn chưa tạ ơn Tiết tướng quân sao?”. Thiết Ma Lặc cố ý làm ra giọng khàn khàn, hàm hồ nói một câu “Đa tạ, xin thứ lỗi cho tiểu nhân không thể đứng lên dập đầu được”.

Tiết Tung cười nói “Ngươi đang bị thương, không cần đa lễ! Hô hô, hôm nay ta suýt nữa còn cho rằng ngươi là thám tử của quân Đường, định mổ bụng ngươi rồi”.

Tiết Tung nói chuyện phiếm một hồi, vui vẻ ra về. Nhiếp Phong toát cả mồ hôi, nói “Được rồi, may mà ngươi không nói bậy, bây giờ ngươi có thể ăn chút cháo. Ngươi nhịn đói quá lâu rồi, tạm thời chỉ có thể ăn chút gì dễ tiêu”.

Nhiếp Phong đã sớm chuẩn bị một nồi cháo cho y, còn có nửa cái đùi dê hầm rục và một bát thịt hươu, Thiết Ma Lặc cũng không khách khí, ăn sạch nồi cháo và thức ăn. Vết thương của y chẳng qua chỉ là lúc ngã xuống bị sỏi đá làm rách một khoảng da thịt, hoàn toàn không có gì đáng ngại, ăn no xong, lập tức tinh thần phấn chấn.

Nhiếp Phong ngồi bên cạnh y, thấy thần sắc của y đã thay đổi rất vui, nói “Ma Lặc, xem ra ngày mai ngươi có thể lên đường rồi. Không bao lâu chúng ta sẽ gặp lại, ta muốn hỏi ngươi một chuyện. Nghe nói đêm trước hôm hoàng đế lánh nạn từng có người vào cung

hành thích, lúc ấy người cũng có mặt phải không?”.

Thiết Ma Lặc nói không sai, đúng là có chuyện ấy, thích khách chính là Tinh Tinh Nhi. Y là do bên các người phái đi chẳng lẽ người không biết sao?”. Nhiếp Phong nói “Chính vì không thấy y quay về, nên muốn hỏi thăm”. Thiết Ma Lặc cười nói “Y đã bị sư huynh y bắt về núi, ít nhất trong vòng ba năm không thể xuất hiện trên giang hồ đâu. Lúc ấy bèn đem tình hình Tinh Tinh Nhi hành thích kể lại một lượt, chỉ giấu diếm chuyện Vương Yến Vũ phản bội đâm trộm Tinh Tinh Nhi. Nhiếp Phong lại hỏi “Gần đây nhất người có gặp Hạ Lăng Sương nữ hiệp không ? Không biết cô ta có khỏe không?”.

Thiết Ma Lặc nói “Cô ta đã thành hôn với Nam sư huynh của ta, rất khỏe! Tại sao người lại hỏi tới cô ta?”. Nhiếp Phong nói “Trước đây ta từng gặp cô ta trong phủ Tiết tướng quân, đội ơn cô ta coi trọng, không coi ta là người xấu”. Thiết Ma Lặc nói “Phải rồi, chuyện ấy cô ta cũng từng nói với ta, người ngấm ngầm che chở cho Lư phu nhân, gia đình cô ta đã biết rồi, Đoàn đại hiệp rất cảm kích người”.

Nhiếp Phong vẻ mặt mừng rỡ, đó hoàn toàn không phải vì nghe nói hai người Hạ Đoàn nói tốt cho y, vốn là lần ấy y bị Tinh Tinh Nhi lừa lấy mất lá thư Lư phu nhân nhờ chuyển cho Hạ gia, rất sợ Hạ Lăng Sương bị Tinh Tinh Nhi làm hại, trong lòng áy náy suốt mấy năm. Nên y mới đặc biệt hỏi thăm Thiết Ma Lặc về hai người ấy. Nhưng y lại không biết tuy Hạ Lăng Sương được vô sự, nhưng mẹ con họ đã vì thế mà chịu rất nhiều tai nạn, mẹ nàng cũng đã chết rồi. Cũng may mà Thiết Ma Lặc không nói tới chuyện ấy, giúp y đỡ phải áy náy rất nhiều, lúc ấy lại nói “Ma Lặc, lúc nào người gặp Đoàn đại hiệp và Hạ nữ hiệp nhờ chuyển lời ta hỏi thăm, nói Nhiếp mỗ ta đội ơn được họ coi là bằng hữu, sắp tới nhất định sẽ có báo đáp”.

Hai người càng nói chuyện càng hợp, Thiết Ma Lặc nghe khẩu khí của y đã đoán được y không cam tâm theo giặc, lúc ấy nhột nói “Ta còn một chuyện muốn nhờ người giúp, không biết người có bằng lòng không?”. Nhiếp Phong nói “Chỉ cần ta có thể làm được, thì quyết không từ chối”. Thiết Ma Lặc nói “Ta muốn gặp Lư phu nhân một lần, người có thu xếp được không?”.

Nhiếp Phong trầm ngâm một lúc, rồi quá quyết nói “Ma Lặc, ta có thể thu xếp cho người nhưng ta cũng muốn người đừng làm chuyện gì khiến ta khó xử”. Thiết Ma Lặc nói người người yên tâm, ta chỉ là gặp

mặt bà ta một lần, quyết không gây sự trong nhà Tiết gia, chẳng lẽ người sợ ta tàn hại người nhà Tiết gia sao?”. Nhiếp Phong nói “Người là người hiệp nghĩa, ta biết người không giết người bừa bãi, nhưng người cũng không được đem Lư phu nhân chạy đi. Thứ nữa, người không được để lộ thân phận trong nhà Tiết gia”.

Thiết Ma Lặc nói “Được, ta ưng thuận tất cả. Có điều, nếu người khác tới cứu bà ta đi, thì ta không quản đâu. Nhiếp Phong nói “Bà ta nguyện ý ở lại Tiết gia, chỉ cần không dùng sức mạnh bắt cóc, thì bà ta không đi đâu. Năm xưa ta định ngấm ngầm cứu bà ta ra, bà ta cũng không chịu đi”.

Nhiếp Phong lấy ra một tấm lệnh bài, nói “Đây là chứng cứ thông hành trong quân của ta, người có tấm lệnh bài này thì trên đường không gặp chuyện gì khó khăn đâu, tới Trường An rồi, có thể lấy đó để chứng minh người đi công cán việc quân. Sáng mai ta sẽ tìm thuê một chiếc xe đưa người về Trường An, tới Trường An rồi, người có thể tới nhà ta mà ở, nhà ta ở cạnh nhà Tiết tướng quân, hai nhà có cửa thông nhau. Người ở lại đó sẽ có cơ hội gặp Lư phu nhân”.

Thiết Ma Lặc cả mừng cảm tạ, nói “Vết thương của ta cũng đã đỡ nhiều, chỉ cần ban cho một con ngựa là được, không cần thuê xe đâu”. Nhiếp Phong nói “Ta lại viết một lá thư, người đưa cho viên quản gia của ta, y sẽ chiếu cố cho người ổn thỏa. Trong nhà ta không có đông người, ngoài nội nhân và tiểu nữ chỉ có mấy tên gia đình, họ đều là người tâm phúc của ta, người không cần lo lắng gì, có điều ở Trường An hiện đang rất hỗn loạn, nếu không có chuyện gì người đừng ra ngoài”.

Thiết Ma Lặc lại cảm tạ, nói “Ta hiểu rồi, xin người yên tâm. Được người gan ruột soi nhau, lấy nghĩa kết giao, ta vô cùng cảm kích”. Lúc ấy phía đông đã sáng dần, Thiết Ma Lặc nhận thư, cất kỹ tấm yêu bài rồi lập tức lên đường.

Nhiếp Phong chọn một con ngựa tốt cho y, đích thân đưa y ra ngoài doanh trại.

Thiết Ma Lặc đã có tấm yêu bài ấy, không những dọc đường không bị cản trở, mà còn có thể giả mạo làm võ quan đi công cán, dọc đường nghỉ lại ở các dịch trạm, cũng không phải chịu đói rét.

Hôm thứ ba thì tới Trường An, chỉ thấy trên đường lớn cứ cách mười bước lại có một binh sĩ đứng gác, các cửa hiệu hai bên đường

đều chỉ mở một cửa, người đi đường thừa thớt, ngòi rãnh hai bên đường thỉnh thoảng lại thấy có xương người.

Nguyên là sau khi An Lộc Sơn đánh vào Trường An, thả cho quân tàn sát, tôn thất hoàng gia cả kinh, bất kể là hoàng tử hoàng tôn, quận chúa huyện chúa, phò mã quận mã, người nào không kịp chạy trốn đều bị mổ bụng moi tim, văn võ bá quan ai không chịu quy thuận cũng bị một đao chém chết, thường dân bị chết oan lại càng không biết bao nhiêu mà kể. Thi nhân Vi Trang đương thời có hai câu thơ “Kho báu đốt thành tro cấm tú, Chân trời đập khắp máu công khanh” chính là ghi lại thảm trạng của Trường An sau khi An Lộc Sơn hạ được.

Thiết Ma Lặc vô cùng cảm khái “Trường An nhiều đời phồn hoa, không ngờ hôm nay lại biến thành địa ngục nhân gian, thật đáng hận lão hoàng đế, lúc thái bình chỉ lo tầm hoan tác lạc, trọng dụng gian thần, coi Dương Quốc Trung, An Lộc Sơn là tâm phúc, y tông miếu bị phá hủy cũng là sự báo ứng mình làm mình chịu, không đáng thương tiếc, chỉ là lại làm liên lụy tới bao nhiêu bách tính vô tội”.

Nhiếp Phong là tướng quân có tiếng trong bọn thủ hạ của An Lộc Sơn, Thiết Ma Lặc đưa yêu bài ra, lấy thân phận võ quan về kinh công cán, hỏi bọn binh sĩ đứng gác, dễ dàng tìm được tới nhà Nhiếp gia.

Chỉ thấy hai ngôi nhà lớn liền nóc, một bên là Tiết phủ, một bên là Nhiếp phủ, Thiết Ma Lặc trong lòng mừng thầm “Mình được nơi ẩn núp thế này đúng là không gì tốt bằng. Không những có cơ hội gặp được Lư phu nhân, mà còn có thể đợi tin tức của dương Đoàn”. Hôm Đoàn Khuê Chương chia tay y, đã từng thề là bất kể thế nào, cũng phải cứu vợ con Sử Dật Như ra khỏi hang cọp, nên Thiết Ma Lặc đoán là sớm muộn gì y cũng sẽ tới Trường An.

Lúc ấy Thiết Ma Lặc gõ cửa, đưa lá thư cho người gác cổng, không bao lâu viên quản gia đã đích thân ra đón, đưa y vào trong. Thư của Nhiếp Phong nói Thiết Ma Lặc là họ hàng ở quê, gia nhân của y đương nhiên không dám coi thường.

Nào ngờ vừa bước vào viện, đang lên bậc thềm, chợt nghe một giọng trẻ con kêu lên “Xem tiêu!”.

Đột nhiên chợt nghe tinh tinh hai tiếng, hai ngọn tiền tiêu xé gió bắn tới theo hình chữ nhân, một cao một thấp, Thiết Ma Lặc nghe

tiếng gió phân biệt ám khí, đã biết ngọn tiền tiêu bay trên đánh vào huyết Linh phủ trước ngực, ngọn bay dưới đánh vào huyết Hoàn khiêu trên đầu gối, bất giác giật nảy mình, có nằm mơ cũng không ngờ tới nhà Nhiếp gia lại bị phóng ám khí!

Ý nghĩ chưa dứt, hai ngọn tiền tiêu đã đánh tới, Thiết Ma Lặc lật tay quờ một cái tiếp được ngọn đánh vào ngực, thân hình ngửa ra, mũi chân đá lên lại đá ngọn tiền tiêu bay dưới tung ra. Nói thì thậm chứ lúc ấy rất mau, keng một tiếng, ngọn tiền tiêu thứ ba lại bắn tới, Thiết Ma Lặc không sao tránh được, đành phóng ngọn tiền tiêu trong tay ra, hai đồng tiền chạm vào nhau cùng rơi xuống đất.

Đúng lúc ấy, chỉ nghe giọng một phụ nữ trách “Ẩn Nương, không được vô lễ, đây là khách của cha!”. Thiết Ma Lặc ngẩng đầu nhìn, khí giận lập tức tiêu tan một nửa, té ra người đứng trên bậc thềm phóng tiền tiêu đánh y là một cô gái nhỏ chưa thành niên, thắt hai bím tóc, khuôn mặt ngây thơ xem ra chỉ khoảng mười hai mười ba tuổi, sau lưng cô ta có một phụ nữ trung niên, chắc là mẹ cô ta.

Người quản gia vội nói “Đây là chủ mẫu, đây là tiểu thư của bọn ta. Vương huynh, người đừng ngạc nhiên, tiểu thư của bọn ta...”. Câu nói chưa dứt, cô gái nhỏ kia đã vỗ tay cười âm lên, nói “Thúc thúc, võ công của người cao cường thật, thủ pháp bắt tiền tiêu lại càng tuyệt diệu, bọn họ đều thua xa người”.

Nhiếp phu nhân quát con gái “Người thật càng lúc càng rộng càn, cũng không xem người tới là ai, cứ đánh bừa một trận, may mà vị thúc thúc này chưa đánh lại người! Nếu không thì ta cũng bị người chọc giận mà chết thôi!”. Kế đó giải thích với Thiết Ma Lặc “Đây là tiểu nữ Ẩn Nương, từ nhỏ đã thích vung đao múa gậy, mấy hôm nay học được thủ pháp ném tiền tiêu, chơi đùa rất mạnh tay, cứ quấy rầy bọn gia đình, muốn họ bắt tiêu, ái chà, thật là chẳng ra làm sao”. Cô gái nhỏ kia nói “Đánh ngã họ cũng chẳng hề gì, con lại giải huyết cho họ mà. Thúc thúc, người không giận diệt nữ chứ?”. Nhiếp phu nhân tức giận nói “Người không biết điều đợi cha người về, ta sẽ bảo y đánh cho người một trận”.

Thiết Ma Lặc lúc ấy mới biết rõ, dường như cô gái nhỏ này làm tưởng y là gia đình, lấy y để thử tiêu. Y lúc nhỏ cũng là một thằng nhỏ nghịch ngợm, ưa thích võ nghệ, không những không tức giận mà lại mừng thay cho Nhiếp Phong “Lúc mình bằng tuổi cô bé bây giờ,

công phu ám khí cũng còn chưa bằng cô bé này”, lúc ấy bèn khen ngợi, nói “Đúng là hổ nữ tướng, anh hùng khăn yếm, phu nhân đừng trách cô bé, ám khí đả huyết vốn phải luyện tập thật nhiều”.

Nhiếp Ẩn Nương đắc ý cười nói “Mẹ, mẹ nghe chưa, không luyện tập mà được à?”. Nhiếp phu nhân cười nói “Người còn khen ngợi nó, nó lại càng bậy bạ, cha nó cưng chiều quá nên hư rồi. Người có luyện ám khí cũng không nên lấy người sống làm bia”. Nhiếp Ẩn Nương nói “Mẹ, mẹ không phải là người trong nghề, tiền tiêu đả huyết, nếu không tìm người sống làm bia thì có cách nào đâu?”. Thiết Ma Lặc nói “Ta có một chủ ý, cứ chế tạo một mộc nhân, đánh dấu huyết đạo trên thân thể, sai người vác mộc nhân chạy nhảy, cô phóng tiền tiêu đánh vào huyết đạo của mộc nhân, chẳng phải cũng như thế sao?”.

Nhiếp Ẩn Nương vỗ tay kêu lên “Cách ấy rất hay, sao ta không nghĩ ra nhỉ? Thúc thúc, người nhất định là người cao cường, người cùng cháu luyện võ nhé”.

Thiết Ma Lặc cười nói “Ta là người nhà quê, chỉ biết vài chiêu nhà quê, muốn ta cùng cháu luyện võ thì chỉ biết đánh bữa đá ẩu thôi”.

Nhiếp Ẩn Nương chau miện ra nói “Cháu không tin! Ba ngọn tiền tiêu của cháu đều bị người đón đỡ, người còn nói không biết võ nghệ, lừa được ai chứ?”.

Nhiếp phu nhân nói “Ẩn Nương, đừng nghịch ngợm, Vương thúc thúc vừa tới, chưa uống được một chén trà, người lại lằng nhằng với khách, đòi người ta cùng người luyện võ à? Quả thật không biết quy củ gì, đi ra ngoài kia!”, kế cười nói “Đều là cha nó nuông chiều nên hư, may mà Vương thúc thúc không phải người ngoài, chứ nếu gặp khách lạ, người ta không cười người thì cũng trách ta không biết dạy con!”.

Thiết Ma Lặc nói “Đó chính là bản sắc tướng môn, cô bé còn nhỏ tuổi đã có võ công như thế, người ta khen ngợi cô bé còn chưa hết, sao lại còn cười?”.

Nhiếp Ẩn Nương bị mẹ mắng, không dám lằng nhằng nữa, nhưng cũng không chịu đi, xem ra không những được cha chiều chuộng, mà cũng quen được mẹ nuông chiều. Cho nên lời mẹ nói cô ta nghe vào tai này lại lọt ra tai kia, xem dáng vẻ thì dường như cũng đang chờ Thiết Ma Lặc luyện võ với cô ta.

Trong thư Nhiếp Phong nói Thiết Ma Lặc là Vương Tiểu Hắc

đồng hương với y, còn có chút họ hàng, Nhiếp phu nhân không khỏi nói chuyện quê hương với y, lại hỏi về một số người quen biết. May là Nhiếp phu nhân cũng rời quê từ lâu, về tình hình ở quê hoàn toàn không biết gì, Thiết Ma Lặc lại từng được Nhiếp Phong chỉ giáo, Nhiếp Phong đã sớm đoán vợ y sẽ hỏi tới người nào nên đã dặn Thiết Ma Lặc chuẩn bị trả lời, Thiết Ma Lặc lời đông kéo tây, cũng tạm đối phó được. Gặp những chỗ mà y không hiểu rõ thì cứ lòng vòng, nói những điều mình biết nhiều hơn, hàm hồ cho qua chuyện.

Nhiếp phu nhân chẳng qua là vì lễ phép ra gặp khách chứ không có ý hỏi han tới nơi tới chốn, trò chuyện một lúc, chuyện cần hỏi đã hỏi hết rồi, bèn nói “Đang lúc binh hoang mã loạn thế này, khó mà được người đồng hương tới chơi, người cứ ở lại đây, không cần khách khí, cứ coi đây như nhà mình là được. Phòng ốc ta đã chuẩn bị cho người rồi”.

Viên quan gia đang định đưa Thiết Ma Lặc vào phòng nghỉ ngơi, chợt lại có một cô gái bước vào, kêu lên “Ẩn Nương thư thư, hôm nay có luyện kiếm không?”. Nhiếp ẩn Nương nói “Hong Tuyền, người tới rất hay, vị Vương thúc thúc này là khách vừa tới, võ công của thúc ấy rất cao cường, kiếm pháp của chúng ta chỉ là đóng cửa luyện tập, chưa để người ngoài nhìn thấy, cũng không biết có ra gì không, chẳng bằng hôm nay mời Vương thúc thúc bình phẩm một phen”.

Nhiếp phu nhân nói “Ẩn Nương, người lại quấy rầy Vương thúc thúc rồi. Các người tự mình luyện đi”. Nhiếp Ẩn Nương nói “Dù sao thì Vương thúc thúc cũng đang rảnh rồi, thúc thúc cũng đã uống trà rồi, mẹ nói thúc ấy là người nhà, cha không có nhà thì con xin thúc ấy chỉ dạy, có gì không được?”.

Cô gái tên Hong Tuyền vô cùng xinh đẹp, nhỏ tuổi hơn Nhiếp ẩn Nương, xem ra nhiều lắm là mười một mười hai tuổi, Thiết Ma Lặc nhìn cô ta hai cái, chỉ cảm thấy tướng mạo cô ta rất giống một người, bất giác trong lòng rung động. Thiết Ma Lặc nói “Hai chữ chỉ dạy ta không dám nhận. Cho ta mở rộng tầm mắt thì được. Vị tiểu cô nương này là...Nhiếp Ẩn Nương nói “Cô ta là muội muội bên Tiết gia. Hong Tuyền muội muội, người cũng tới chào Vương thúc thúc đi”. Nhiếp phu nhân nói thêm “Cô ta là còn gái cưng của Tiết tướng quân bên láng giềng, hai chị em nó cũng là bạn tốt với nhau, ngày nào cũng cùng chơi đùa. Chắc người cũng đã gặp Tiết tướng quân rồi chứ?”. Thiết Ma

Lặc nói “Tiết tướng quân rất trọng tình nghĩa quê hương, lần này ta tới Trường An cũng là đội ơn tướng quân chiếu cố cho”.

Tiết Hồng Tuyền bước qua thềm an, nói “Kiếm pháp của diệt nữ chỉ là mới luyện, người xem xong không được cười đấy”, thái độ văn nhã hơn Nhiếp Ẩn Nương nhiều, càng khiến người ta yêu mến. Thiết Ma Lặc rất kinh ngạc, nghĩ thầm “Chẳng lẽ mình đoán sai sao? Cô ta đúng là con gái Tiết Tung à? Kỳ quái thật, Tiết Tung làm sao mà sinh được một đứa con gái xinh đẹp thế này?”.

Thiết Ma Lặc đã ưng thuận đi xem họ luyện kiếm, Nhiếp phu nhân cũng không cản trở nữa. Lúc ấy Nhiếp Ẩn Nương liền dắt Thiết Ma Lặc vào hoa viên phía sau, chỗ luyện võ trong nhà họ là ở trong hoa viên. Hai bên có giá binh khí, mười tám ban binh khí đều có đầy đủ.

Nhưng hai cô gái đều không cầm đao thật kiếm thật, mà mỗi người rút từ giá binh khí ra một thanh mộc kiếm, chắc hai thanh mộc kiếm này là vật dành riêng cho họ luyện kiếm. Bên cạnh chỗ luyện võ có một đồng vôi, Nhiếp Ẩn Nương cắm thanh mộc kiếm vào đồng vôi một cái, xoay người nhảy ra, quát “Lại đây!”. Tiết Hồng Tuyền cũng làm như nàng, rút thanh mộc kiếm ra khỏi đồng vôi xong, nói “Hôm nay ta không cần người nhường ba chiêu nữa”. Thanh mộc kiếm vung lên một cái chân đạp trên không đánh ra một chiêu. Thiết Ma Lặc vừa nhìn thấy, bất giác giật nảy mình, lúc đầu y chỉ cho là bọn con gái nhỏ đùa giỡn, nào ngờ Tiết Hồng Tuyền sử dụng chính là kiếm pháp thượng thặng, nhìn thấy nàng trên không phóng kiếm, rõ ràng ra chiêu Bạch hồng quán nhật, chiêu số chưa sử dụng hết chợt kiếm phong rít lên, mũi kiếm trượt qua một bên, bên phải đâm vào vai, bên trái đâm vào sườn, biến hóa mau lẹ khinh linh, không khác gì cao thủ võ lâm.

Nhiếp Ẩn Nương ứng phó càng kỳ quái, chỉ thấy nàng hoành kiếm trước ngực, đứng thẳng bất động, đợi thanh mộc kiếm của Tiết Hồng Tuyền đâm tới, đột nhiên nàng hai chân bắt chéo lại, ngồi thụp người xuống, lùn đi một nửa, thanh mộc kiếm của Tiết Hồng Tuyền lướt sát qua trên đầu nàng nhưng không đâm trúng, Tiết Hồng Tuyền lại ra chiêu Hồng hà phổ địa, thanh mộc kiếm nghiêng đi vung một vòng chụp xuống. Thiết Ma Lặc đang nghĩ “Nếu là đánh nhau thật thì chiêu ấy không dễ mà tránh”, ý nghĩ chưa dứt đột nhiên thấy Nhiếp

Ẩn Nương một chân tỳ xuống đất xoay đi một vòng, trầm kiếm rê một cái rồi hất lên, thanh mộc kiếm của Tiết Hồng Tuyền bị nàng dắt đi, xoay vòng mấy cái, thế công đã bị hóa giải.

Hai thanh mộc kiếm vừa hợp lại phân, Tiết Hồng Tuyền di động quanh sân du đấu, Thiết Ma Lặc ngắm ngẫm chú ý bộ pháp của nàng, rõ ràng đập lên phương vị cửu cung bát quái không hề rối loạn. Nhiếp Ẩn Nương triển khai thế công, giống như hồ điệp xuyên hoa, một thanh mộc kiếm chỉ đông đánh tây, chỉ nam đánh bắc, không nhưng trúng quy hợp thức mà còn thường có chiêu số khiến người ta bất ngờ, ngay một vị hành gia về kiếm thuật như Thiết Ma Lặc cũng không đoán được, quả thật khiến y nhìn hoa cả mắt!

Đúng là: *Sông lớn sóng sau xô sóng trước, Anh hùng khăn yếm thắng mày râu.*

Muốn biết chuyện sau thế nào, xin nghe hạ hồi phân giải.

Vietkiem.com